Світанок. Гроза не на жарти грімлива.
Крізь тепле спросоння я раптом відчув,
Що з першої думки в стрімкому пориві
До тебе розкотистим громом лечу.

Лечу, щоб торкнутись гарячого тіла
Й хмеліти, немов від карпатських отав.
Моя ненаситна душа захотіла,
Щоб я від любові твоєї згоряв.

А очі?.. Боявся й на мить розтулити,
Молився, щоб сон чарівний не пройшов.
...Як можна в розлуці з тобою прожити,
Я й досі одвіт для душі не знайшов.